

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko K. Spółce z o.o. w G.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt I ACa 1166/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 maja 2015 r., którym zobowiązano pozwaną do zaniechania działań naruszających dobra osobiste powódki, polegających na emitowaniu uciążliwych odorów z terenu prowadzonej przez nią działalności gospodarczej na działkę, na której zamieszkuje powódka.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania podała, że zachodzi „konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów: art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1, 378 § 1 i art. 382 k.p.c.; art. 23 i 24 k.c.

w związku z art. 144 k.c. oraz prawa materialnego, które polegało na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Spełnienie obowiązku zamieszczenia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c., polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, że odpowiadają chociaż jednej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cel tego wymagania może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołane przez skarżącą przyczyny wniosku nie odpowiadają kryteriom przyjmowanym dla przyczyn wyszczególnionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Twierdzenia o konieczności rozpatrzenia naruszenia wymienionych przepisów oraz innych nieskonkretyzowanych regulacji z zakresu prawa materialnego nie można potraktować jako występowania istotnego zagadnienia prawnego, wobec braku

cech istotności i nowości problematyki dotychczas niewytłumaczonej w orzecznictwie. Nie zostało także wykazane istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ponieważ skarżąca nie przedstawiła argumentacji przemawiającej za pojawieniem się tego rodzaju kwestii. Brak również racji dla uznania, że uzewnętrzniała się przyczyna oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Dla jej występowania niezbędne jest bowiem podanie argumentów, że zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Na takie naruszenie przepisów prawa nie wskazuje lakoniczne stwierdzenie skarżącej, w kontekście podstaw skargi i motywów wyroku. Dążenie jedynie do kontroli zaskarżonego orzeczenia jest sprzeczne z istotą skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

